

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **V. L.**, narozená dne x. x. x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupená Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem
sídlem Baranova 1026/33, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2019 č. j. OAM-70/LE-BE01-K02-2018

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 8. 10. 2019 č. j. OAM-70/LE-BE01-K02-2018 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 14 581 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Pavla Čížinského, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života, neboť v České republice žijí její děti a druh. Také měla za to, že vydané rozhodnutí je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, protože správní rozhodnutí musí respektovat výsledek soudního řízení, ze kterého očekávala, že vyjde očištěna. Správní orgán údajně nebyl seznámen se spisem jako celkem a nemohl tak učinit samostatný závěr o situaci. Dodala, že by s dětmi nevyhnutelně ztratila kontakt, protože nejsou oprávněny opustit Dětské centrum při Thomayerově nemocnici. Hodnocení otázky nejlepšího zájmu dítěte nepovažovala za dostatečné, kdy dle jejího názoru správní orgán pouze spekuloval ohledně skutkového průběhu. I přes umístění dětí v dětském centru měla za to, že je veřejným zájmem, aby s nimi byla v maximálním kontaktu.
3. Namítala také procesní pochybení, ke kterým mělo dojít v průběhu správního řízení, a to situaci, kdy jí měla být upřena možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Po zásahu jejího právního zástupce jí bylo umožněno se s podklady seznámit, ale pravděpodobně neúmyslně podepsala, že se k věci dále vyjadřovat nechce. Považovala však za zřejmé, že pokud se k seznámení s podklady dostavila, tak to bylo za účelem možnosti se k podkladům vyjádřit. Také dobu, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, měla za nepřiměřeně krátkou, protože žádost právního zástupce žalobkyně, aby se mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí, byla doručena až po vydání předmětného rozhodnutí a správní orgán tak měl postupovat cíleně, aby nemohla využít svých práv. Měla také za to, že žalovaný měl řízení přerušit do doby, než bude rozhodnuto o předběžné otázce.
4. Dále také nesouhlasila s tím, že správní orgán měl spekulativně zvolit jednu variantu možného vztahu jí a jejích nezletilých dětí jako skutkového základu věci, rozporovala výpověď svého partnera a také to, že správní se měl zabývat otázkou odloučení od partnera. Uvedla též, že byl nesprávně posouzen její nárok na humanitární azyl, zejména proto, že není možné, aby byla oddělena od svých dětí. V závěru žaloby namítla, že správní orgán nesprávně posoudil její nárok na doplňkovou ochranu, měla za to, že jí hrozí vážná újma tím, že by přišla o kontakt se svými dětmi.
5. Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasil, neboť dle jeho názoru neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobkyně, informace o zemi původu a na žalobou napadené rozhodnutí. Svůj postup žalovaný shledal v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobkyně nepovažoval napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jenž považoval v daném případě za zcela dostatečné. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu,

který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

7. Při jednání konaném před zdejší soudem dne 11. 5. 2021 právní zástupce žalobkyně a žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
8. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 4. 2014, protokol o pohovu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 6. 2018, zpráva Dětského centra Thomayerovy nemocnice ze dne 22. 8. 2019, protokol o svědecké výpovědi otce nezletilých dětí ze dne 6. 9. 2019 informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi, ze dne 25. 4. 2019, informace MZV ČR č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019, informace MZV ČR č. j. 111866/2018-LPTP ze dne 12. 6. 2018, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-70/LE-BE01-K02-2018 ze dne 8. 10. 2019.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 21. 4. 2018 požádala o udělení mezinárodní ochrany. K této žádosti uvedla dne 25. 4. 2018 své osobní údaje a dále, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, nábožensky vyznává křesťanství a je schopna se dorozumět v ukrajinském a českém jazyce. Není členkou žádné politické strany, je svobodnou matkou tří nezletilých dětí. Z vlasti poprvé vycestovala v roce 2004, na území České republiky naposledy vstoupila v roce 2012, a od té doby v domovském státě již nebyla. O udělení mezinárodní ochrany žádá poprvé, důvodem žádosti o mezinárodní ochranu jsou její děti, kterým jejich otec nedá svolení k vycestování na Ukrajinu a žalobkyně nechce být oddělena od dětí.
10. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 6. 2018, kdy uvedla, že měla do roku 2016 povolený legální pobyt na území České republiky, Ukrajinu opustila s cílem vydělat si v zahraničí peníze, následně se jí narodily na území děti a ona se rozhodla, že zde zůstane. Potvrdila, že ve vlasti neměla žádné potíže se státními orgány, ani jiné problémy důležité z hlediska její žádosti o mezinárodní ochranu. Na Ukrajinu se nemohla vrátit kvůli dětem, první z nich se narodilo 2013, druhé 2015, třetí 2017 a jejich otec by žalobkyni nedovolil vzít je na Ukrajinu. K dotazu, proč v roce 2016 nevycestovala do vlasti, nevyřídila si povolení a nevrátila se zpět do České republiky, uvedla, že děti byly malé. Domnívala se, že povolení se dá vyřídít i zde. Svoji situaci řešila s otcem dětí prostřednictvím jedné firmy, která jí řekla, že se to nedá řešit. Dvakrát zamítli její žádost ohledně trvalého pobytu, následně na policii podávali žádosti. Chtěli podat něco dalšího, ale nic nevyšlo. Měla zájem jet na Ukrajinu, nicméně kvůli dětem nemohla odjet. Ptala se partnera na možnost návratu na Ukrajinu s jejich dětmi, nicméně on se vrátit nechtěl. Na Ukrajině nikoho nemá, matka žije v Itálii, bratr v Kyjevě. Zvykla si na život v České republice a nedokáže si představit svůj návrat. Před čtyřmi měsíci jí byly děti odebrány z péče. Od té doby je vídala každý týden v úterý, středu a čtvrtek v dětském centru. Děti za ní přijdou a jdou společně na procházku, někdy s nimi chodí i otec, ona jim vždy nosí nějaké jídlo. Ptala se, zda je potřeba na děti v centru platit, ale řekli jí, že ne. V případě návratu na Ukrajinu by její situace byla špatná, nemůže zde nechat děti. K dotazu správního orgánu na její obvinění z týrání syna a žádosti o vrácení dalších dvou dětí do péče, uvedla, že zatím žádost nepodávala, protože si myslela, že se všechno spraví. Na privátní adrese žila s partnerem, od kterého odešla. Na Ukrajině majetek nemá, dům, ve kterém bydlela s matkou a bratrem, je registrován na matku, v jedné části nikdo nebydlí, druhá část se pronajímá. S matkou jsou v kontaktu a o její situaci je informována. Vždy jí říkala, aby od

partnera odešla. V domě matky by mohla žít, ale nechce zpět. Ohledně dětí řekla vše, na Ukrajině nebude mít za co žít, jsou tam nízké platy.

11. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy č. j. KRPA-56319-16/ČJ-2018-000022 ze dne 9. 2. 2018 bylo žalobkyni dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie v délce trvání jednoho roku, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 2. 2018 a bylo vykonatelné ode dne 10. 4. 2018.
12. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-70/LE-BE01-K02-2018 ze dne 8. 10. 2019 bylo rozhodnuto, žalobkyni se mezinárodní ochrana dle zákona o azylu neuděluje.
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
14. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
15. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
16. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
17. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
18. Podle čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod *rodičovství a rodina jsou pod ochranou zákona. Zvláštní ochrana dětí a mladistvých je zaručena.*
19. Podle čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod *péče o děti a jejich výchova je právem rodičů; děti mají právo na rodičovskou výchovu a péči. Práva rodičů mohou být omezena a nezletilé děti mohou být od rodičů odloučeny proti jejich vůli jen rozhodnutím soudu na základě zákona.*
20. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte *zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.*
21. Městský soud shledal pochybení v postupu žalovaného, který nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav ve vztahu k možnému zásahu do práva na respektování soukromého a

rodinného života žalobkyně a nezletilých dětí. V době vydání napadeného rozhodnutí nebyla trvalým způsobem vyřešena otázka další výchovy nezletilých, proto má městský soud za to, že žalovaný nedostatečným způsobem zjišťoval, jakým způsobem bude zasaženo, případným neudělením mezinárodní ochrany žalobkyni, do práva na respektování soukromého a rodinného života dotčených osob. Usnesením ze dne 9. 2. 2018, č. j. 25 Nc 9502/2018-23, nařídil Obvodní soud pro Prahu 10 předběžné opatření dle § 452 odst. 1 a 2 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, dle kterého všichni nezletilí byli umístěni na nezbytně nutnou dobu do péče Dětského centra při Thomayerově nemocnici. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 5. 3. 2018 čj. 41 P 6/2018-24 bylo shora uvedené předběžné opatření změněno na předběžné opatření dle ust. §102 odst. 1 zákona 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, kterým byla matce a otci nezletilých uložena povinnost ponechat nezletilé v péči Dětského centra při Thomayerově nemocnici, Sulická 120, Praha 4.

22. V ust. § 20 zákona č. 109/2002 Sb., o výkonu ústavní výchovy nebo ochranné výchovy ve školských zařízeních a o preventivně výchovné péči ve školských zařízeních a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o ústavní výchově“) jsou vymezena práva a povinnosti dětí umístěných v zařízení, ředitele zařízení a osob odpovědných za výchovu. Konkrétně v ust. § 20 odst. 1 písm. n) a o) zákona o ústavní výchově, jsou zakotvena práva dětí na udržování kontaktu s osobami odpovědnými za výchovu a dalšími blízkými osobami za podmínek stanovených tímto zákonem, a to formou korespondence, telefonických hovorů a osobních návštěv, a také možnost přijímat v zařízení s vědomím pedagogického pracovníka i návštěvy osob, které nejsou uvedeny v písmenu n) zákona o ústavní výchově; pedagogický pracovník návštěvu nepřipustí, pokud byly dítěti zakázány nebo omezeny návštěvy podle § 21 odst. 1 písm. e) zákona o ústavní výchově nebo pokud návštěva ohrožuje zdraví nebo bezpečnost.
23. Dle článku 3 Úmluvy o právech dítěte je nezbytné, aby správní orgán při svém rozhodování přihlédl k zájmu nezletilých dětí, jejich zájem má být přednostním hlediskem při jakékoliv činnosti státního orgánu, která se dětí dotýká.
24. Zásadní pro judikaturu, týkající se nezletilých dětí, je zásada nejlepšího zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (publikované pod sdělením federálního Ministerstva zahraničních věcí číslo 104/1991 Sb.). Ústavní soud vykládá tuto zásadu v souladu s postojem Výboru pro práva dítěte takto: podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí být nejlepší zájem dítěte předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí. Podle Výboru OSN pro práva dítěte je „koncept nejlepšího zájmu dítěte flexibilní a adaptabilní. Měl by být přizpůsoben a definován individuálně s ohledem na specifickou situaci, v níž se dítě či děti, jichž se věc týká, nachází, přičemž pozornost by měla být věnována jejich osobním poměrům, situaci a potřebám. V rámci individuálních rozhodnutí musí být nejlepší zájem dítěte hodnocen a stanoven ve světle specifických okolností konkrétního dítěte“ (nálezn. sp. zn. I. ÚS 1506/13 ze dne 30. 5. 2014, bod 22 - 24). Z formulace, že nejlepší zájem dítěte musí být „předním hlediskem“, zároveň vyplývá, že nejde o hledisko jediné, které soudy v řízeních, týkajících se dětí musí zvažovat, přičemž nejlepší zájem dítěte může být v konfliktu s oprávněnými zájmy ostatních osob (dalších dětí, rodičů, atd.); Výbor pro práva dítěte proto uznává, že je nutný určitý stupeň flexibility v aplikaci tohoto principu a případné konflikty s jinými oprávněnými zájmy je třeba řešit případ od případu. Nejlepší zájem dítěte je tedy možno, ba dokonce nutno, vyvažovat s

ostatními oprávněnými zájmy, z jeho označení jako „přední hledisko“ však vyplývá, že nejlepší zájem dítěte má při vyvažování vysokou prioritu.

25. V posuzovaném případě je zřejmé, že ze strany matky došlo k pochybením stran výchovy nezletilých, městský soud dokonce ve svém usnesení č. j. 67 To 43/2021-782 ze dne 9. 2. 2021 konstatoval, že: *„tímto vyslovuje právní názor, že v tomto případě skutková podstata přečinu ohrožování výchovy dítěte dle § 201 odst. 1 písm. d) odst. 3 písm. b) tr. zákoníku byla jednáním tak, jak je soud I. stupně řádně a v úplnosti zjistil, naplněna. Stížností soud se i s ohledem na judikaturu Nejvyššího soudu nemohl ztotožnit se závěrem soudu I. stupně, že jednáním obžalovaných nebyla závažným způsobem porušena jejich povinnost pečovat o jejich nezletilé děti. Z řízení ani nevyplynulo, že by obžalovaní, případně obžalovaná, nebyli v době svého jednání v důsledku absence ovládacích či rozpoznávacích schopností trestně odpovědní.“* Žalovaný tedy správně poukazyval na to, že žalobkyně: *„o svoje nezletilé děti dlouhodobě nepečovala, resp. úroveň její rodičovské péče byla ve zjevném rozporu s dalšími mezinárodněprávními předpisy.“* Přesto však převládá zájem dítěte na tom, aby mu bylo umožněno být v pravidelném kontaktu s rodiči, a to i v situaci, kdy rodič dítě pouze navštěvuje, ale doposud nebyl pravomocným rozhodnutím soudu zbaven rodičovské zodpovědnosti.
26. Z výše uvedeného tak vyplývá, že v případě neudělení jedné z forem mezinárodní ochrany žalobkyni by tato musela vzhledem k pravomocně uloženému správnímu vyhoštění vycestovat z území České republiky, čímž by bylo nepřiměřeně zasazeno do práv nezletilých dětí, které jsou v současné době umístěny do Dětského centra při Thomayerově nemocnici a byla by jim tak upřena možnost pravidelných návštěv matky, na které mají za současného stavu zákonný nárok.
27. Žalovaný pro správné vyhodnocení nezbytně potřebuje pravomocný rozsudek soudu upravující péči o nezletilé děti, neboť odebrání nezletilého dítěte z péče rodiče by muselo mít relativně trvalou povahu (rodič souhlasil s osvojením dítěte či bylo soudem vysloveno, že jeho souhlas není třeba, dítě je dobrovolně rodičem předáno do ústavní péče, dítě je pravomocně předáno do pěstounské péče či péče jiného rodinného příslušníka apod.), aby mohl aplikovat postup, který zvolil v napadeném rozhodnutí. V situaci, kdy je dítě z péče rodiče odebráno pouze předběžným opatřením na časově omezenou dobu, tak dle soudu nelze jak rodiči, tak nezletilému dítěti upřít možnost pravidelného kontaktu. K obdobnému závěru dospěl Krajský soud v Praze ve svém rozsudku č. j. 49 A 3/2018-75 ze dne 11. 5. 2018, který posuzoval, kdy přestává být rodič nezletilého zranitelnou osobou dle zákona o azylu. Městský soud v Praze ve svém rozsudku č. j. 25 Co 302,303/2020 – 457 ze dne 14. 1. 2021, konstatoval (o dětech žalobkyně), že: *„Mimo rodinu jsou již téměř 3 roky, ohledně jejich dalšího setrvání je tak nutné předně zabývat se jejich nejlepším zájmem, neboť otci i matce lze přisvědčit v tom, že dlouhodobé odloučení dětí od rodičů může být v budoucnu těžko napravitelné.“* Ze spisového materiálu, citovaných rozsudků a usnesení městského soudu je zřejmé, že matka projevila jistou snahu ke zlepšení vztahu se svými dětmi, které pravidelně navštěvuje a hraje si s nimi, a proto v posuzovaném případě převládá zájem na udržení pravidelného kontaktu mezi matkou a dětmi.
28. Vycestování matky do země původu, v situaci kdy není soudem upravena péče o nezletilé, tak představuje porušení práv zaručených v čl. 32 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť matce by v případě okamžitého vycestování nebylo umožněno podílet se na výchově nezletilých dětí a ve výsledku by tak byla porušena i práva nezletilých dětí, které mají právo být v péči rodičů, a také současně právo být v dětském

centru navštěvovány osobami odpovědnými za výchovu a dalšími blízkými osobami, a nemůže být v jejich nejlepším zájmu, je-li jejich přímý styk s matkou dlouhodobě výrazně omezen, jak by tomu bylo v případě nuceného vycestování matky do země původu, takový závěr bude možné učinit až na základě pravomocného rozhodnutí soudu ve věci péče o nezletilé. Rodičovství a rodina jsou pod ochranou zákona. Péče o děti a jejich výchova je právem rodičů a děti mají právo na rodičovskou výchovu a péči. Práva rodičů mohou být omezena a nezletilé děti mohou být od rodičů odloučeny proti jejich vůli jen rozhodnutím soudu na základě zákona, k tomu však v posuzovaném případě nedošlo, neboť žádný soud pravomocně nerozhodl o trvalém odloučení dětí žalobkyně. Práva žalobkyně jsou omezena pouze dočasně formou předběžného opatření.

29. Žalovaný je tedy povinen počkat na pravomocné rozhodnutí soudu ve věci péče o nezletilé, bez kterého nemůže objektivním způsobem posoudit, zda by případným neudělením mezinárodní ochrany nebylo zasazeno do práv žalobkyně a také práv nezletilých dětí. Toto rozhodnutí musí být nedílnou součástí správního spisu, tak aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný je oprávněn dle ust. § 9 zákona o azylu využít ustanovení správního řádu, která mu umožňují přerušit řízení o udělení mezinárodní ochrany do doby, než bude rozhodnuto o předběžné otázce, o které správnímu orgánu nepřísluší rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto.
30. Soud tak uzavírá, že z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí proto, že je v rozporu Listinou základních práv a svobod, Úmluvou o právech dítěte a ust. § 2 a § 3 správního řádu. [ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.]. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
31. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšné žalobkyni přiznal jejich náhradu. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení v plné výši za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání žaloby [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], účast na ústním jednání před soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu] a v poloviční výši za účast při jednání, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí [ust. § 11 odst. 2 písm. f) advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočíst 1 200 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH, soud tak dle § 57 odst. 2 s. ř. s. žalobkyni dále přiznal i částku odpovídající příslušné sazbě daně ve výši 2 531 Kč. Náhrada nákladů řízení tedy celkem činí částku ve výši 14 581 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. května 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně